

Dossier de premsa

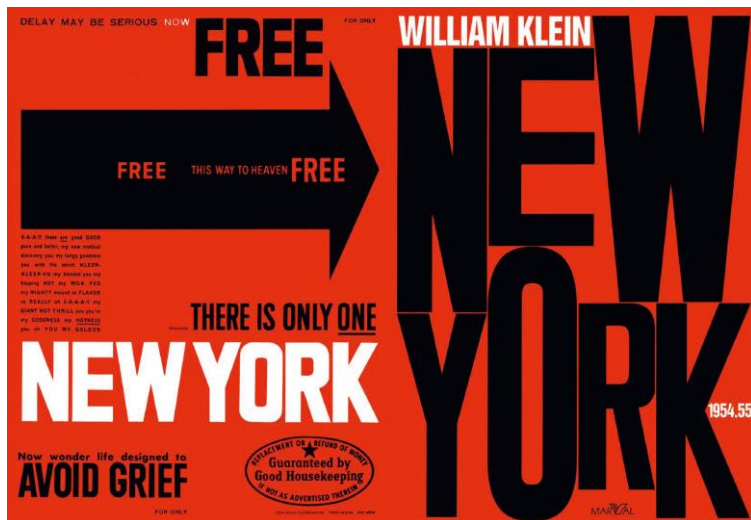

MANIFEST
WILLIAM KLEIN **MANIFEST**
MANIFEST
MANIFEST

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Telefónica
FUNDACIÓN

WILLIAM KLEIN. Manifest

William Klein. *New York 1954-1955*. París: Marval (nova edició), 1995. Coberta del llibre •

La Pedrera, del 6 de març al 5 de juliol de 2020

La Fundació Catalunya La Pedrera presenta a Barcelona l'exposició retrospectiva «William Klein. Manifest», que reuneix més de 200 peces entre pintures, fotografies, documents —alguns inèdits—, pel·lícules, maquetes i prototips per mostrar les diferents, i sovint desconegudes, facetes d'un artista en el qual sovint només es pensa com a fotògraf.

WILLIAM KLEIN. Manifest

Compres nadalenques davant de Macy's, Nova York, 1954 •

Aquesta exposició és un exemple més del ferm compromís de Fundació Catalunya La Pedrera amb la fotografia, i consolida una de les línies expositives més celebrades amb la qual la Fundació vol contribuir a posar en relleu el valor patrimonial i creatiu de la fotografia.

William Klein (Nova York, 1928) és un dels referents més importants de la fotografia contemporània. A finals dels anys cinquanta va revolucionar aquest mitjà amb la seva mirada directa, crua i provocativa, i va posar les bases d'una estètica moderna que continua plenament vigent.

Pioner de la fotografia de carrer, Klein va utilitzar la càmera de bon principi sense sotmetre's a cap norma, i amb això va contribuir a desmuntar les convencions i els usos establerts fins aleshores.

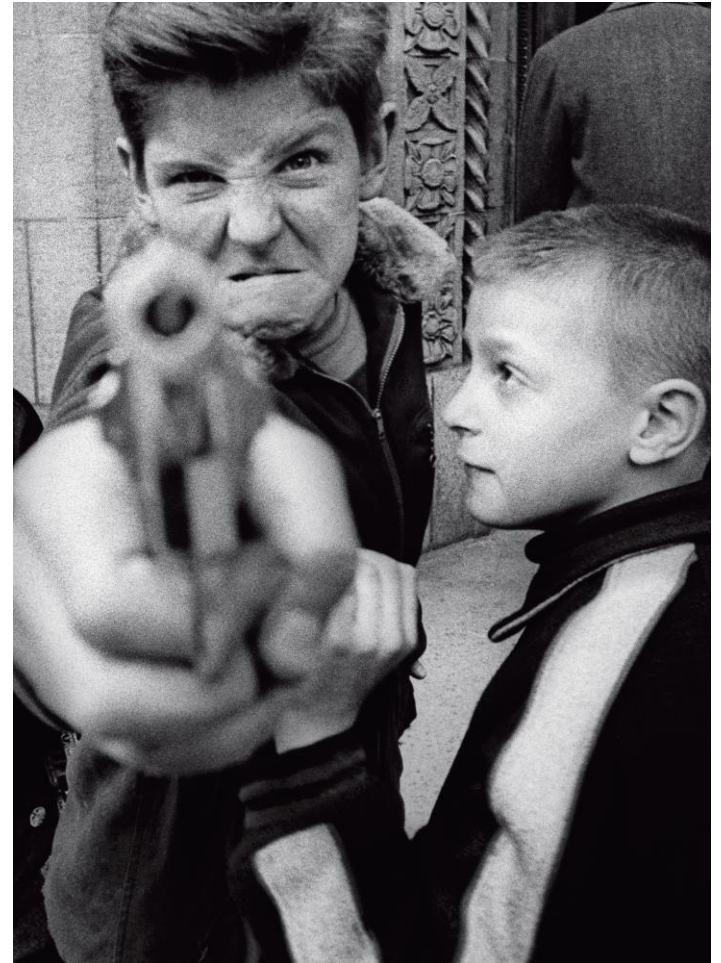
La fotografia de la segona meitat del segle xx no es pot entendre sense tenir en compte la seva aportació.

WILLIAM KLEIN. Manifest

Klein fotografia un segle de canvis, creacions i revolucions. Sempre en moviment, acompanya la multitud de les grans ciutats i s'hi barreja.

S'interessa, també, pel món de l'espectacle i treballa per a la televisió i per a la premsa de moda.

Els seus llibres *Nova York*, *Roma*, *Moscou* i *Tòquio*, són fites fonamentals de la història de la fotografia.

Pistola 1, Nova York, 1954 •

William Klein no va trigar a comprendre que en l'art, com en el pòquer, de poc serveixen les regles. Així, la intuïció, l'anticipació, l'espontaneïtat, la irreverència i la seva inesgotable vitalitat, es van convertir en les seves millors armes.

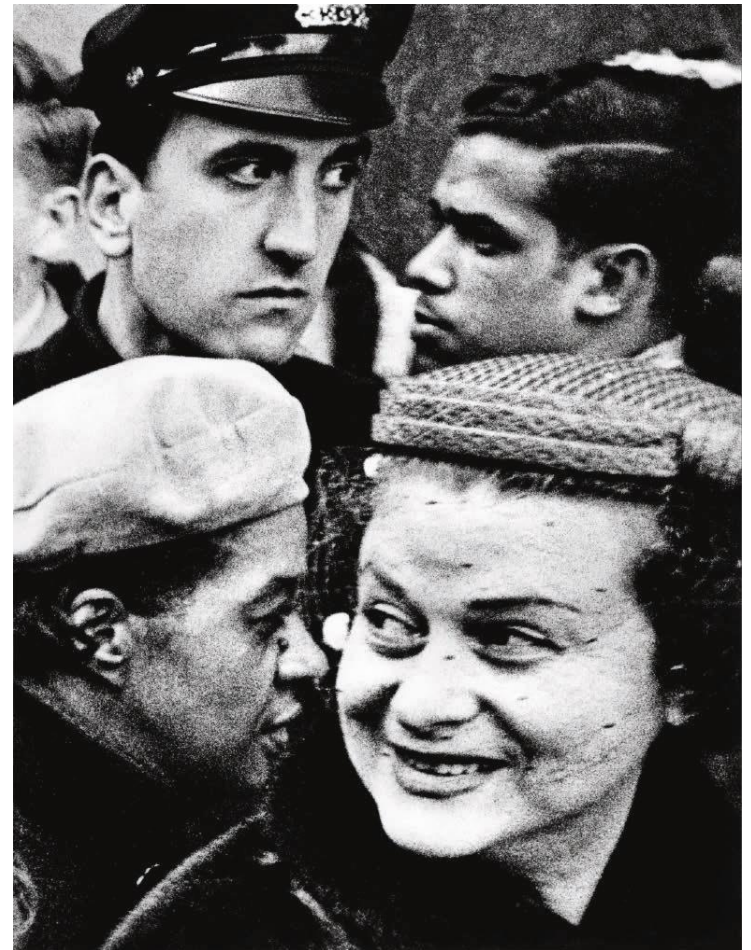
Durant més de sis dècades Klein ha fet de la improvisació i la transgressió el seu segell. La seva visió de Nova York, intrèpida i provocadora, el va convertir en llegenda en els anys cinquanta. Des de llavors no ha deixat de sorprendre'ns amb un art capaç de tirar per terra qualsevol servitud; el seu art no admet encasellaments.

WILLIAM KLEIN. Manifest

«La meva estètica era la del *Daily News* de Nova York. Vaig imaginar-me el llibre que volia fer com un diari sensacionalista furibund, groller, cridaner, saturat de tinta, amb una composició impactant i uns titulars d'escàndol. Era el que Nova York mereixia i tindria.»

William Klein

4 caps, Nova York, 1954 •

EXPOSICIO

L'exposició «William Klein. Manifest», comissariada per **Raphaëlle Stopin**, crítica d'art i comissària independent, vol reafirmar l'obra de William Klein com una de les més destacades del segle xx i alhora ressaltar la seva visió clara i ferotge de la societat moderna.

La mostra presenta a Barcelona, després del seu pas per Madrid, de la mà d'Espacio Fundación Telefónica, més de dues-centes obres i documents que despleguen totes les facetes creatives d'aquest artista nord-americà establert a París: la fotogràfica, per descomptat, però també la pictòrica, la gràfica i la cinematogràfica, menys conegudes però igualment interessants.

Sense títol (natura morta, balança, passapuré), c. 1949 •

Un inici pictòric

Entre el 1949 i el 1951 Klein va pintar unes quantes natures mortes, però se'n va cansar de seguida. Els motius figuratius als quals havia concedit una certa importància no van trigar a quedar restringits en el si d'un vocabulari de formes geomètriques de colors que, de mica en mica, van anar ocupant tota la superfície de la tela.

Amb un criteri pròxim al de l'escola Bauhaus, Klein somiava en una pràctica artística que compregués la pintura, l'arquitectura, el disseny, la fotografia i la tipografia.

Abstraccions fotogràfiques

El fet de fotografiar els seus panells pintats per documentar-los va portar a Klein a redescobrir la fotografia i el seu potencial. Alhora, observar sobre el negatiu l'empremta del moviment dels negres i els blancs va portar-lo a recordar els experiments de Moholy-Nagy.

Arran d'això es va tancar al laboratori per produir una infinitat de variacions sobre l'inesgotable tema de la llum, formant un corpus — redescobert en els darrers anys— consistent en nombroses composicions abstractes realitzades a la cambra fosca.

Al novembre de 1953 adapta aquestes variacions abstractes a la portada de la revista italiana de disseny *Domus* (en realitzarà quinze d'elles fins 1961), i exposa les seves «abstraccions» al *Salon des Réalités Nouvelles* de París.

Nova York: Un llibre fonamental

Als anys cinquanta el llibre era el primer espai de difusió d'una obra fotogràfica; més que les exposicions, que encara eren una cosa molt poc estesa.

El 1954 Klein deixa París i torna a Nova York amb la idea de crear un llibre, una espècie de dietari, del seu retorn a casa, vist «a través d'un ull americà i un altre europeu». Nova York —amb les seves idiosincràsies, els seus barris, les seves celebracions i els seus excessos— es converteix en una terra exòtica que li correspon a ell explicar. Klein pren els carrers, es barreja amb la multitud, i recorre les voreres de Harlem, el Bronx o la Cinquena Avinguda.

WILLIAM KLEIN. Manifest

Les seves fotografies són properes i personals. Sovint, la composició està plena d'una multitud de rostres dels quals, al menys un, està mirant al fotògraf.

Amb una càmera rèflex i una lent gran angular de 28 mm, Klein trenca la distància imposada per la tecnologia i les normes socials. S'acosta tan a prop del subjecte que el gran angular el deforma i el desenfoca. Aquests accidents visuals passen a formar part del vocabulari d'un llenguatge fotogràfic original i expressionista.

Concebut per Klein com una obra total, ell mateix va decidir-ne la maquetació i la tipografia i en va redactar els textos amb un estil molt personal. El llibre va entrar immediatament en la història, i encara avui dia se'l considera el llibre de fotografia més innovador i radical del segle xx.

WILLIAM KLEIN. Manifest

«Sobre Nova York vaig voler fer una historieta il·lustrada de la fotografia, amb les fotografies enganxades les unes a les altres. Això en feia la lectura més difícil en aparença, però més en consonància amb la successió de fogonades visuals que pots tenir quan vas pel carrer.»

William Klein

Wings of the Hawk, carrer 42, Nova York, 1955 •

Ciutats modernes: Roma, Moscou, Tòquio i París

Aquell any va aparèixer el llibre dedicat a Nova York. El ressò que va tenir entre la gent del món de la imatge, incloent-hi els cineastes, va ser espectacular. Un d'ells era Fellini. Com a cinèfil entès que era, Klein va córrer cap a Roma quan Fellini li va proposar el 1956 que li fes d'ajudant en la realització de la pel·lícula *Le notti di Cabiria* [Les nits de Cabíria]. Entre les interrupcions en el rodatge i l'excés d'ajudants, Klein va decidir aprofitar el temps mort per posar-se a explorar la ciutat. Va buscar-hi sobretot les escenes propícies a expressar la transitorietat, la densitat del teixit urbà i el moviment.

WILLIAM KLEIN. Manifest

Primer de maig, Moscou, 1961 •

El 1959 va tocar-li el torn a Moscou, on Klein també va trobar el material per englobar el gènere humà en aquestes escenes de gent que tant li agraden: un Moscou sembrat de multituds, de desfilades, de parcs on s'ajunten totes les generacions.

WILLIAM KLEIN. Manifest

El sindicat de taxistes, Tòquio, 1961 •

Després de Moscou va continuar cap a l'est: Tòquio. Als seus carrers va experimentar una vegada més la proximitat amb els vianants i, encara que la fotografia es ressenyi de la distància cultural, novament va aconseguir ficar-se al mig de les situacions on es creen aglomeracions i densitat de gent. Com un «bàrbar a la ciutat», s'abandona al fet de no comprendre res i pot donar lliure curs a la seva poètica del signe urbà, del qual, per la seva incapacitat de desxifrar-ne el sentit, se cenneix a retenir-ne la força gràfica.

«Fotografiava sense entendre res. A Nova York ho tractava tot com si fos una primícia informativa, mentre que a Tòquio feia com si cada situació fos una cerimònia ritual.»

William Klein

Ballarins de butoh (Kazuo Ono), Tòquio, 1961 •

Klein i la pintura lletrista

Durant els anys seixanta William Klein va prosseguir la seva activitat pictòrica realitzant sobretot un conjunt de grans plafons pintats que va qualificar de «lletristes», en referència al moviment fundat per Isidore Isou. Era una continuació de l'estudi de la lletra com a signe que havia començat a fer sobretot en les fotografies de Nova York i de Tòquio i que retrobem en la simfonia fílmica pop *Broadway by Light* (1958).

Pintura lletrista, c. 1960 •

Klein i la imatge de la moda

Klein també treballa com a fotògraf de moda, a la revista *Vogue*, al marge de les restriccions formals i prescrites convencionalment. Autodidacta, prova nous llenguatges visuals ja que el mitjà de la fotografia és un camp experimental en el qual se sent lliure.

Home de carrer, va fer sortir les models a voltar per les voreres dels carrers de París, els passos zebra de Roma i els ponts i les avingudes de Nova York. De nou a contracorrent, Klein no se serveix de la vida del carrer com un decorat ni la manté a una distància prudencial de les models tal com feien els seus contemporanis.

WILLIAM KLEIN. Manifest

Nina + Simone, Piazza di Spagna, Roma, 1960 •

Klein cineasta

L'any 1965 William Klein deixa la fotografia pel cine. Klein, autor de reportatges dedicats a diverses ciutats, filma tal com fotografia, enmig de la gent, en una promiscuïtat volguda i buscada.

El seu primer llargmetratge de ficció, *Qui êtes-vous Polly Maggoo?* (1966) és una mirada satírica sobre el món de la moda i la televisió. Després d'aquesta pel·lícula en van venir una vintena més entre curtmetratges, migmetratges i llargmetratges, tant de ficció com documentals; a banda d'uns dos-cents cinquanta anuncis publicitaris. Tal com passa amb la seva fotografia, les seves pel·lícules no donen treva a l'espectador, i recorren sovint a una impressió de caos i cacofonia que ens endinsa amb l'autor en el vertigen de l'acció i el moviment de l'època.

WILLIAM KLEIN. Manifest

La seva productiva trajectòria evidència un autor profundament interessat per les contradiccions de la vida moderna i clarament compromès amb ella. La seva obra traspuja energia i honestedat.

Fotogrames de Mr Freedom, 1969 •

«Contactes pintats»

Al llarg de la dècada dels noranta Klein va emprendre la tasca de revisar el seu arxiu per mitjà d'un treball de llarga durada que aquesta vegada no va fer al carrer sinó al seu estudi: els contactes pintats.

Els fulls de contacte, utilitzats fins no fa gaire pels fotògrafs professionals, servien per veure juntes totes les fotografies d'una mateixa pel·lícula. En ells el fotògraf encerclava —per al laboratori, per a la revista o per a ell mateix— les fotografies que triava. Era costum encerclar cada fotografia triada amb un traç tosc de cera de dibuix, sovint vermella, afegint-hi a vegades una creu.

WILLIAM KLEIN. Manifest

Klein reprèn aquest costum amb un gest desimbolt, gairebé líric, amb una paleta de pintura de colors vius que trobem tant en els seus quadres com en la seva obra gràfica.

Realitzats després de totes les seves recerques en pintura, fotografia, cine i disseny gràfic, en constitueixen una expressió sincrètica definitiva, l'últim gran conjunt realitzat per l'artista, entre el 1990 i el 2005.

Club Allegro Fortissimo, París, 1990, contacte pintat el 2001 •

ACTIVITATS DE L'EXPOSICIO

Dilluns 16 de març, a les 19 h

Projecció de la versió restaurada de
Qui êtes-vous Polly Maggoo? (1966)

Presentació a càrrec de Charo Mora

Lloc: Auditori de La Pedrera

Divendres 27 de març, a les 17.15 h

Projecció de *Mode in France* (1986)

Organitza: Moritz Feed Dog (Festival de Documentals de Moda)

Lloc: Aribau Multicines. Sala 1

Dijous 21 de maig, a les 19 h

William Klein i la modernitat a Barcelona

Taula rodona amb Cristina Zelich, Outumuro i Esteve Riambau

Lloc: Auditori de La Pedrera

William Klein. Backstage, *Qui êtes-vous Polly Maggoo*, 1966 •

WILLIAM KLEIN. Manifest

Inauguració 5 de març de 2020

Exposició

Del 6 de març al 5 de juliol de 2020

La Pedrera

Per a més informació:

Prensa Fundació Catalunya La Pedrera

Tel. 93 214 25 39

Anna Bellorbí 682 738 478

Alba Tosquella 625 365 560

premsa@fcatalunyaalapedrera.com

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Telefonica
FUNDACIÓN

Fotograma de *Broadway by Light*, 1958 •

#ExpoWilliamKlein a #LaPedrera 26